

Voor Mary, Jack en Hammy

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder & Barbara Zuurbier 2019

Omslagontwerp: Jasmin Rubero

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,

3062 HL Rotterdam, 2019

ISBN 978 90 477 1111 7

NUR 285

Copyright © Michael Belanger 2018

Oorspronkelijke titel: *The History of Jane Doe*

Oorspronkelijke uitgever: Dial Books, New York

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Drukkerij Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op: www.lemniscaat.nl

61 DAGEN ERNA

JANE DOE

‘Als jij denkt dat je hele toekomst op dit flintertje papier past, dan spoor je niet.’

– Gelukskoekje van Jane

Ik heb geen kanker en allebei mijn ouders leven nog. Dat wilde ik meteen even duidelijk maken, om teleurstellingen te voorkomen. En als we toch bezig zijn, zal ik je ook maar gelijk vertellen dat ik geen vampier ben, geen magische krachten bezit en dat ik alleen strijd tegen kwaadaardige dystopische overheden die in games voorkomen.

Nu je niet langer een verhaal verwacht over weesvampiertjes die vechten tegen een oligarchie van terminaal zieke tovenaars – hoewel dat nu ik erbij stilsta eigenlijk best cool klinkt – zal ik je uitleggen waarom ik dit schrijf. Het is niet om ‘mijn gevoelens vast te leggen’ of om ‘zelfdestructieve patronen te herkennen’, zoals mijn therapeut, Rich, me aanraadde. Je zou kunnen zeggen dat ik een geschiedenisfanaat ben, maar geen zorgen, dit wordt geen relaas over de burgeroorlog of kleine huisjes op de prairie. De geschiedenis heeft al genoeg verhalen, veel interessantere dan ik zou kunnen verzinnen – de epische veldslagen, geruchten over kegelen met afgehakte hoofden, al de onverklaarde mysteries rond rotsblokken en rituele offers. Ik weet dat ze zeggen dat de geschiedenis zichzelf herhaalt, ik hoop alleen dat ik er niet bij ben wanneer dat gebeurt.

Feitelijk schrijf ik dit vooral omdat ik probeer te doorgronden wat er het afgelopen jaar allemaal is gebeurd tussen mijn (ex-)vriendin Jane en mij. Als je zoveel over geschiedenis leest als ik, ga je er op den duur naar verlangen dat er over het echte leven ook lesboeken bestonden, het soort met geïllustreerde tijdlijnen en ‘wist je dat’-ballonnetjes die alles zo overzichtelijk en eenvoudig

te begrijpen maken. Iedere fatsoenlijke historicus weet dat het verleden heel wat complexer is dan oorzaak-en-gevolg-schema's en afgezaagde acroniemen het doen voorkomen; maar Jane, een meisje veel gecompliceerder dan welke revolutie ook, veel verwarrender dan welke oorlog ook, en veel ingrijpender dan welke uitvinding ook – en dan reken ik de gloeilamp en chocoladekoekjes mee – verdient haar eigen boekdeel. Dus je zou eigenlijk kunnen zeggen dat ik er een voor haar schrijf.

Sinds ze weg is, ben ik bezig met het uitkammen van documenten, appjes, haar excentrieke tekeningen ontsproten aan de verveling bij biologie – alles wat me kan helpen licht te werpen op de geschiedenis van Jane. Het enige obstakel is mijn moeder, die sinds kort elk uur even bij me komt kijken, ofwel om me te treiteren ofwel om te controleren of ik nog leef.

En ja hoor, daar hoor ik haar alweer de overloop op komen, de houten vloerdelen kraken terwijl ze mijn kamer nadert. Ze klopt zachtjes aan, en wanneer ik niet reageer, wordt het kloppen agressiever.

'Het eten is klaar,' zegt ze door de deur. Ze morrelt aan de knop.

'Hij zit op slot,' zeg ik, puur omdat ik weet dat dat haar irriteert.

Ze blijft voor mijn kamer hangen, een angstaanjagender fenomeen dan alles wat je in een horrorfilm aantreft: een moeder die het eten klaar heeft.

'Kom je naar beneden?' vraagt ze.

'Yep. Zodra ik mijn dodenlijst af heb.'

'Wat?'

'Kun je mijn bord naar boven brengen alsof ik een gevangene ben?'

Ik hoor haar zuchten, en de voetstappen verdwijnen de gang weer in.

Ik weet dat ik een eikel ben, maar ik kan niet gewoon een glimlach opplakken en doen alsof er niks aan de hand is. Hoe graag iedereen dat ook wil.

O, voordat ik het vergeet: alles wat ik zo ga opschrijven is waar. Dit is niet zo'n verzonnen verhaal met een boodschap en kunstige plotwendingen en doorwrochte metaforen. Daar biedt de geschiedenis geen ruimte voor. Feiten zijn feiten, of ze je nou bevallen of niet. Het enige wat ik heb aangepast, is een van de namen: de hare. Het voelde gewoon niet goed om haar echte naam te gebruiken, dus ik noem haar Jane, van Jane Doe, de belichaming van anonimiteit.

67 DAGEN ERNA

BURGERVILLE

Ik woon in de uitdijende, nauwelijks voorstedelijk te noemen woestenij van Williamsburg. Nee, niet het Williamsburg waar mensen malle hoedjes opzetten en oude gebouwen bezichtigen. Dat ligt in Virginia en is vernoemd naar Koning Willem III, liefkozend Koning Billy genoemd en bewonderd om zijn werk in de Glorieuze Overtocht – ook wel bekend als de allersaaiste revolutie in de wereldgeschiedenis, een soort nog-lang-en-gelukkijsprookje waarin vrijwel niemand werd onthoofd en de vorst iedereen rechtvaardig behandelde. Een prettige periode om in te leven, slaapverwekkend om over te lezen.

Ik heb het ook niet over het Williamsburg in Brooklyn, de buurt waar mensen strakke broeken dragen, wijzen op de ironie van de moderne samenleving en, tja, malle hoedjes dragen. Dat Williamsburg is vernoemd naar kolonel John Williams, een veteraan uit de Onafhankelijkheidsoorlog die griezelig veel gelijkenis vertoont met Jabba de Hutt.

Ik heb het over het minder bekende Williamsburg in Connecticut, thuisbasis van de man die een man kende die een neef had die een keer in de bus naast (*beroemdheid naar keuze invoegen*) heeft gezeten. Ons Williamsburg dankt zijn naam aan een ongelukkige samenloop van omstandigheden: de opkomst van de middenklasse, en kort daarop de uitvinding van de hamburger. Oorspronkelijk heette het Burgherville, waarbij ‘burgher’ een verbastering was van het Franse *bourgeoisie* voor middenklasse, maar daarmee riep het stadje zichzelf uit tot mikpunt van spot. Krantenartikelen verwezen naar de wijken van Burgherville als

onderdelen van het rund, variërend van de Mergpijp tot aan het Bilstuk. De inwoners werden gecategoriseerd naar hun uiterlijk: biefstuk, stooflap, of als je extreem veel pech had gehaktbal. Tegen het eind van de jaren zestig was iedereen het spuugzat en belegde de burgemeester een spoedvergadering om de naam te wijzigen. Destijds was de held van Burgherville, de plaatselijke footballcoryfee Frank Williams, net omgekomen bij een auto-ongeluk. Er werd een motie ingediend om de stad te herdopen tot Williamstown, waarop een ander raadslid, in vermoedelijk zijn belangrijkste bijdrage aan de mensheid, de twee namen combineerde, wat leidde tot de wording van Williamsburg – het mindere Williamsburg dus.

De meeste inwoners noemen het nog steeds gewoon Burgerville, gespeld zoals je het zegt.

Toen ik Jane dat verhaal vertelde, dacht ze dat ik het uit mijn duim zoog. Haar exacte bewoordingen waren: ‘Ik heb het gevoel dat ik in een schemerzone terecht ben gekomen.’ Maar volgens mij had Jane dat gevoel meestal wel. Alsof ze nooit nergens thuis hoorde, waar ze ook was.

254 DAGEN ERVOOR

WELKOM IN SAAIE BOEL

Iets minder dan een jaar geleden zag ik Jane voor het eerst, bij biologie. Mr Parker stond het verschil tussen RNA en DNA uit te leggen, met als visueel hulpmiddel dat ze allebei waren afgebeeld als superheld, toen de deur langzaam openging. Het meisje dat in de opening verscheen zag er verdwaald uit. Niet in de zin dat ze niet wist of ze het juiste lokaal had gevonden, maar verdwaald in het algemeen. Toen Mr Parker al onze hoofden opzij zag draaien, staakte hij zijn verhandeling en knikte, alsof hij de hele les op dit moment had gewacht.

‘Daar ben je dan,’ zei hij enthousiast, maar het klonk overdreven, ongeveer zoals mensen tegen hun hond praten. ‘Jongens, we hebben een nieuwe leerling. Dit is Jane Doe.’ Op het scherm voor in de klas had Mr Parker een plaatje geprojecteerd van een streng RNA in cape en maillot met daaronder: *Vlug, DNA heeft onze hulp nodig!* Jane keek naar het scherm en toen achterom naar ons, alsof ze wilde vragen: *Wat is dit voor school?*

‘Kies maar een plekje uit,’ zei Mr Parker, voordat hij zich realiseerde dat er nog één stoel vrij was – die naast mij. De verwarde uitdrukking op Janes gezicht maakte plaats voor een sarcastisch lachje, alsof alleen wij de grap begrepen. Ze knikte en kwam op me af lopen; mijn hart bonkte terwijl ze naderde.

Mijn brein werd een camera, die elk detail van de mysterieuze vreemde opsloeg. Haar bleke gezicht werd omlijst door lang zwart haar met rode strepen erin, wat misschien voor jou niet zo raar klinkt, maar hier in Burgerville had ze net zo goed een stempel met ‘666’ op haar voorhoofd kunnen hebben. Toen ze een

paar plukjes voor haar ogen wegstreek, viel me op dat haar nagels in allerlei verschillende kleuren waren gelakt. Halverwege ontmoetten onze blikken elkaar en ik moest direct wegkijken; iets aan de manier waarop ze me aankeek gaf me het gevoel dat ze mijn gedachten kon lezen. Hoe dichterbij ze kwam, hoe serieuzer ik overwoog mijn boterhamzakje te gebruiken om te voorkomen dat ik ging hyperventileren. Ik schraapte de moed bij elkaar om nog eens naar haar te kijken. Om haar lijf hing een los zwart t-shirt, haar polsen gingen schuil onder een rits armbanden. De naam van een band waarvan ik nog nooit had gehoord – Pineapple Melody – prijkte boven een ananasvormige gitaar, met daaronder de tekst *FOLK YOU*. Tegen de tijd dat ik haar had gescand tot aan haar schoenen – stevige zwartleren laarzen met neongroene veters – was ze al neergeploft.

Mr Parker begon haar een reeks vragen te stellen, iets waar ik het zelf altijd doodsbenuwd van krijg, maar Jane leek er niet warm of koud van te worden. Het was eerder Mr Parker die onzeker overkwam.

‘Wat brengt je naar Williamsburg?’ vroeg hij, zijn opgewekte toon ketste af op Janes duistere uitdrukking.

‘Het is een straf van mijn ouders,’ zei ze.

Mr Parker keek om zich heen, aarzelend hoe hij nu verder moest. Uiteindelijk vroeg hij robotachtig, alsof hij het oplas uit een reisgidsje met simpele conversatievoorbeelden: ‘Waar kom je vandaan?’

‘Uit Williamsburg in Brooklyn,’ zei ze. ‘Mijn ouders zullen het wel ironisch hebben gevonden.’

‘Goh, dat is ook toevallig,’ zei Mr Parker, die moeizaam zijn mondhoeken omhoog probeerde te houden. ‘Hoe bevalt het je tot nu toe bij ons in de stad?’

‘Mag je dit wel een stad noemen?’ vroeg ze.

Mr Parker slikte. ‘Wat heb je voor hobby’s? Denk erom, dit is biologie.’ Hij lachte opgelaten terwijl iedereen maar bleef staren.

‘Folkmuziek en complottheorieën.’

De klas begon te roezemoezen. Mr Parker maande ze met een handgebaar tot stilte.

‘Dat is...’ Hij zocht fronsend naar het juiste woord en koos ten slotte voor *interessant*. ‘Erg interessant,’ herhaalde hij, en hij klonk opgelucht nu de uitwisseling er bijna op zat. ‘Is er misschien nog iets wat je graag over jezelf wilt vertellen? Wat je afgelopen zomer hebt gedaan wellicht?’

Jane dacht even na. ‘Ik ben naar Mount Rushmore geweest.’

‘O, Mount Rushmore, dat is schitterend,’ zei Mr Parker, blij dat hij op bekend terrein was. ‘Wat vond je ervan?’

‘Het is bizar dat die rotsen exact op die presidenten lijken. Best wel griezelig als je erbij stilstaat.’

Ik grinnikte en hield me vlug weer in. Mr Parker leek niet door te hebben dat ze een grapje maakte. Dat gold trouwens voor zo’n beetje de hele klas.

‘Ah,’ zei Mr Parker. ‘Dat is een misverstand, hoor, Mount Rushmore is door mensen gemaakt. Het is voltooid in...’ Hij knipte met zijn vingers, probeerde op het jaartal te komen. ‘Help eens even, Ray.’

Het was algemeen bekend dat ik historisch onderlegd was, maar dit overviel me. Het was alsof ik plotseling in een tv-quiz werd neergezet. Ik schraapte mijn keel. ‘1941,’ zei ik. ‘Maar ik geloof dat ze het sarcastisch bedoelde, Mr Parker.’

Van opzij keek ik naar Jane. Ze mimeerde *bedankt*. Ik was zo nerveus dat ik het niet aandurfde mijn lippen te bewegen.

‘Uiteraard,’ zei Mr Parker met een geforceerd lachje. ‘Ik bedoelde het ook sarcastisch.’ Maar ik denk niet dat ook maar iemand hem geloofde. Na een pijnlijke stilte trok hij zijn kraag wat lossen en zei: ‘Nou, Jane, welkom in Williamsburg, of zoals wij het graag noemen, Burgerville.’ Waarop hij een speech afstak over hoe leuk ze het hier wel niet zou vinden, hoe vriendelijk de mensen waren, hoe hij natuurlijk direct begrepen had dat ze het sarcastisch bedoelde, en dat als ze iets nodig had, ze het maar moest laten weten.

Voor de les toonde ze niet echt belangstelling. Ze haalde een notitieboek tevoorschijn en begon te tekenen. Ik keek onopvallend toe terwijl ze een idyllisch landschap creëerde met koeien

en kippen en om de een of andere reden een minotaurus. Aan de horizon verschenen twee kwaadaardige ogen, als een onheilspellende zonsondergang. Maar wat ik het mooiste vond was het stadsbord op de achtergrond. Er stond op: WELKOM IN SAAIE BOEL.

Jane moet hebben gemerkt dat ik naar haar zat te kijken, want terwijl Mr Parker zijn verhandeling over Captain RNA en DNA-man hervatte, krabbelde ze iets in de kantlijn van haar notitieboek en schoof het naar de rand van haar tafel. *Is Burgerville echt zo maf als het lijkt?* stond er.

Ik wist niet op welk aspect van Burgerville ze doelde. De naam? De andere leerlingen, allemaal met exact dezelfde outfit, die ik voor mezelf tot *Children of the Corn*-stijl had gedoopt? Mr Parkers zonderlinge stripalbum-benadering van de wetenschap?

Het was lastig te bepalen. Voor mij had Burgerville zich altijd in een schemergebied bevonden, een plek waar de geschiedenis samenvloeit met zo’n gruwelijk deprimerend sprookje. *Ergens wel*, schreef ik in het hoekje van mijn vel. We maakten weer oogcontact, en ik was bang dat mijn hoofd zou ontploffen. Alsof ze hoorde wat ik dacht, grijnsde Jane en ging toen verder met haar tekening.

Ik draaide me weer naar voren en sloot mijn ogen. Terwijl Mr Parker doorwauwelde over onze genetische samenstelling, kon ik alleen maar denken aan de mysterieuze vreemdeling rechts van me.

88 DAGEN ERNA

SIMON

Mijn raam biedt uitzicht op een oude eik. De takken klauwen en krassen tegen het glas als de wind aanwakkert. De zon is aan het ondergaan, de lucht krijgt een helderoranje waas voordat hij vanaf de horizon inktzwart kleurt. Aan de rand van de hemel hangt de volle maan, passief, een toeschouwer die kijkt hoe de dag plaatsmaakt voor de nacht.

Het raam, de boom, de maan. Alle wegen leiden terug naar Jane. Geschiedenis, het onderwerp dat ik altijd zo bevrijdend vond, voelt nu verstikkend, het heden gaat gebukt onder mijn jaar met Jane. Ikzélf ga eronder gebukt.

‘Ray,’ gilt mijn moeder van beneden. ‘Simon is er.’

Simon Blackburn en ik zijn al sinds de brugklas beste vrienden. Simon ziet eruit als het archetype van de nerd – denk bril en T-shirts met pseudostoere teksten erop. Maar in wezen is Simon helemaal geen nerd. Wiskunde gaat hem ver boven de pet en hij weet praktisch niks over stripalbums. Zijn nerderigste eigenschap moet zijn bezetenheid van vampierfictie zijn, wat ook de reden is waarom hij vroeger soms met vampiertanden in naar school kwam.

Terwijl Simon de trap op komt, probeer ik wat vrolijkheid te veinzen, een zweem van de oude Ray. Een glimlach is misschien te hoog gegrepen, maar ik kan minstens een poging doen om niet te kijken alsof ik last heb van verstopping.

Simon loopt de gang door en tuurt mijn kamer in. ‘Ray? Gaat het wel?’

In eerste instantie irriteert het me dat zo’n zorgelijke vraag

blijkbaar een gepaste openingszin is geworden. Dan besef ik dat ik in het pikkedonker zit. In een hoekje van mijn kamer.

‘Ja, hoor,’ zeg ik.

Simon komt het duister in schuifelen. Ik draai met een ruk mijn stoel naar hem toe, me te laat realiserend dat ik me daarmee gedraag als een superschurk die op de loer ligt.

‘Ha, Ray.’

‘Ha, Simon.’

‘Dus...’

Die opgelaten stiltes zijn er niet altijd al geweest. De leemtes die Jane vroeger vulde. We zijn nog steeds aan het acclimatiseren, herijken, wachten tot de tijd krimpt of uitzet of wat hij ook doet.

Simon knipt het licht aan en schermt automatisch zijn ogen af, een gewoonte die hij heeft ontwikkeld door het lezen van veel te veel vampierlectuur. ‘Niet te geloven dat we morgen aan ons laatste jaar beginnen,’ zegt hij.

‘Wrijf het er maar in,’ zeg ik. Alweer een eerste schooldag. Ieders favoriete dag om te pronken met nieuwe sneakers, merk-ringbanden en pennen met meerdere kleuren inkt. Maar wat mensen vergeten, is wat er volgt op zo’n eerste dag: de tweede dag en de derde dag en de vierde dag. Allemaal dagen waarop Jane er niet zal zijn.

‘Weet je nog, die schoenen die oplichten tijdens het lopen?’ vraagt Simon. ‘Ik heb dus een outlet gevonden in Canada die ze in volwassen maten verkoopt. Volgens de website komen ze terug in de mode. De mode in Canada zal toch niet zo anders zijn dan in Amerika, of wel?’

‘Als het op coole schoenen aankomt, bestaan er geen grenzen,’ zeg ik.

‘Dat leek mij ook,’ zegt Simon. Hij gaat op de rand van mijn bed zitten en kijkt de kamer rond, een troosteloos landschap van vuile was, aangekoekte borden, naslagwerken die met de kaft omhoog op de grond liggen, opengeslagen op uiteenlopende periodes in de geschiedenis van Burgerville.

‘Wil je dat ik je morgen ophaal?’ vraagt Simon met een ongerust gezicht.

‘Mij best.’

‘Ray?’

‘Simon?’

‘Gaat het écht wel met je?’

Ik schakel over op een andere tactiek: ik sluit mijn ogen en begin te snurken.

‘Oké, ik weet dat je niet die ziekte hebt waarbij je zomaar in slaap valt’ – hij zwijgt even – ‘of wel? En dat heb je al die tijd voor me verzwegen?’

Ik open mijn ogen. ‘Ik heb geen narcolepsie.’

‘Mooi dat je het van de positieve kant bekijkt,’ zegt Simon. ‘Want dat is echt het állerergste. Dan vallen je lichaamsdelen er gewoon letterlijk af.’

‘Eh, Simon, dat is lepra,’ zeg ik. Ik lach en laat mijn hoofd tegen de rugleuning vallen. Het moet voor het eerst in dagen zijn dat ik lach. Mijn wangen doen er zeer van. Mijn borst is zwaar. Die spieren hebben weinig te doen gehad.

We praten een poosje over van alles en nog wat, de onderwerpen variëren van een rare droom waarin Simon een gigantische mango zat te eten – ‘Maar toen besepte ik dat ik het was. Ik was de mango’ – tot aan de recente foto’s van Mr Parker in de *Burgerville Gazette* verkleed als Batman. Dan staat Simon op en spoort me aan wat enthousiasme op te brengen voor het examenjaar – vooral omdat we nu de kantinetafels het dichtst bij het buffet zullen bemachtigen.

‘Ik zal mijn best doen,’ zeg ik.

Simon komt naar me toe en pakt mijn schouder vast. ‘Ik mis haar ook,’ zegt hij.

Na een opgelaten stilte, beladen met alles wat we zouden willen zeggen maar niet uit kunnen spreken, draait Simon zich naar de deur en loopt weg, onderweg bijna struikelend over een boek over de koloniale geschiedenis van Burgerville.

Om eerlijk te zijn ben ik nooit het type geweest dat zich verheugt op de eerste schooldag, maar nu valt het me helemaal zwaar, zelfs om te doen alsof. Ik kan er slecht tegen anderen om

me heen te hebben. Rich zegt dat ik mezelf isoleer, mensen afstoot met mijn ‘cognitieve vervormingen’. Dat is het moment waarop ik meestal afhaak, alleen nog maar beleefd knik terwijl ik mijmer over mijn volgende maaltijd.

Simon zien vind ik nog wel fijn, al is het maar om heel even tjes te kunnen lachen. Hij is er altijd goed in geweest me op te vrolijken. Het is een vaardigheid die ik toeschrijf aan de geschiedenis van zijn familie, de lange stamlijn van Blackburns die niet anders konden dan alles van de positieve kant bekijken en die munt sloegen uit hun gebreken.

Zo diende Simons overgrootvader in de Eerste Wereldoorlog, om meteen bij de eerste slag die de Amerikanen leverden tot de gevallenen te behoren. En met gevallenen bedoel ik dat hij letterlijk viel – op zijn eigen bajonet. Maar dat weerhield hem er niet van een oorlogsheld te worden. Welnee. Omdat hij zichzelf slechts een paar seconden voor het lossen van de openingsschoten had gespietst, kon hij veilig thuis tegen elke verslaggever die hem wilde aanhoren opscheppen over zijn heroïsche wapenfeiten als de eerste Amerikaanse gewonde van WO1.

Simons opa zette de heldentraditie voort en werd een onderscheiden veteraan van de Koreaanse Oorlog, beroemd om zijn onverschrokken aanval tegen een bataljon Noord-Koreaanse soldaten in de zwartste dagen van de strijd. Achteraf bleek alleen dat zijn verhalen niet per se op feiten waren gebaseerd. Om te beginnen ging hij een groep Zúid-Koreaanse soldaten te lijf. Oeps! En hoewel de pers berichtte dat hij riep: ‘We geven ons nooit over!’ gilde hij in werkelijkheid: ‘We geven ons al over!’ Toen de waarheid aan het licht kwam, confisqueerde de overheid al zijn insignes, waarna hij een kroniek schreef over zijn opmars naar de afgang. Het heet *Een held geveld: Amerika’s meest verguisde soldaat*, en het stond drie jaar achtereen boven aan de bestsellerlijst van Burgerville – een verdienste waardoor hij voor zijn kleinzoon, zoals Simon met trots benadrukt, een beugel kon bekostigen.

Waarschijnlijk is dat de reden waarom Simon wel enthousiast kan zijn over het examenjaar. Waarom hij Jane kan missen en

tegelijktijd kan praten over nieuwe schoenen. In de wereld van de Blackburns is tegenslag gewoon een onvermijdelijk struikelblok op de weg naar roem en rijkdom.

Maar het verleden laat niet iedereen zomaar los. Soms kun je jezelf maar een heel klein eindje omhoogtrekken voordat je weer omlaag wordt gezogen.

Of, aangezien Rich constant mijn gebruik van de tweede persoon enkelvoud corrigeert: ik kan mezelf maar een heel klein eindje omhoogtrekken voordat ik weer omlaag word gezogen.

253 DAGEN ERVOOR

PARALLELE UNIVERSUMS

De eerste keer dat ik echt met Jane praatte, was de dag na haar grootse entree bij biologie. Mr Parker had zich ziek gemeld, wat niemand verraste, aangezien zijn kwalen meestal samenvallen met verschillende *comic cons*. Als invaller had hij Mr Coots gecharterd, een man die het dutjes doen in het openbaar tot kunst had verheven, met scholen als zijn specialiteit. Coots had in de Vietnamoorlog zijn pink verloren en sprak stevast op het volume van iemand die boven een helikopter uit moest komen. Hij leek constant achterdochtig, alsof hij verwachtte dat de klas in opstand zou komen en de macht zou grijpen. Nadat hij een poosje de krant had gelezen dommelde hij in, waarop de klas in chaos verviel tot de bel ging. Soms werd hij even wakker, keek gedesorïenteerd, alsof hij nog verstrikt was in een droom, en deed dan weer eens uit de doeken hoe hij zijn pink had verloren. 'Weet je waar ik zat toen ik zo oud was als jullie?!' blafte hij. Iedereen stopte met zijn bezigheden om te luisteren.

'Ik zat in 'Nam!' gilte hij.

Holle blikken.

'Vietnam!' gilte hij dan. 'Om te vechten tegen het Noord-Vietnamese leger! Zo ben ik deze kwijtgeraakt!'

Hij hield het stompje omhoog en hapte er zogenaamd in. 'Verrekte NVA-soldaat beet hem er zo af!'

Vervolgens verzamelde iemand dan de moed om te vragen hoe het met die soldaat was afgelopen, en het verhaal was elke keer weer anders.

Het grove: 'Ik heb zijn pink er ook af gebeten en in de stoofpot gegooid!'